

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra HEIMDALL

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 219.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig03val-shoot-idm139670059750544/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Heimdal

Opfostret var den Kæmpe fin
I Dannemark med Ære,
Men Nidinge ham slog ved Rhin,
Som Visen os mon lære;
Hr. Sigurd var hans Navn paa Jord,
Hans Rye gik vidt i Syd og Nord,
Det gik til Griklands-Havet.

Han havde sig en Døtterlil,
Det var saa fin en Blomme,
Og hendes Fosterfader snild,
Han lod den ei forkomme;
Han gjemte den i Harpebund
Og førde den saa over Sund
I Lye til Norges Fielde.

Der voxde op den Møe saa prud,
Og Brød hun maatte bage,
Men dog hun blev Kong Regnars Brud,
Den gaadefulde Krage;
I Dannemark, i Kongefavn
Hun tog igjen sit Adelsnavn,
Hun Aslaug heed med Æren.

Men Aslaug hørde det med Sorg
Alt af den liden Svale,
At Regnar fæsted Ingeborg
I Sveakongens Sale;
I Troløshed hans Troe forsvandt,
At Kraken, han i Norge fandt,
Var Aslaug Sigurds-Dotter.

Nu Ormehiertet op sig skiød,
Hun gav sig til at mane,
Og for at vidne, hun var fød
Af Sigurd Fafnis-Bane,
Hun maned frem to Orme smaa
I Øiesteen paa ham, der laac
Alt under Moderhierte.

Saa fødte hun saa hærmefuld
Den Sigurd Orm-i-Øie,
Saa fødte hun et Ormekuld,
Og dog med Nakker høie.

Heimdal

O ves! thi Ormen raader nu
Saa høit i Hoved, dybt i Hu
Paa Øe, paa Hav, paa Hede.

Med laaden Braag vel Regnar staaer
For Ormen under Lide,
Men i Kong Ellas Ormegaard
Der klinger Regnars Kvide.
Ak! nu har Ormen vundet Spil,
Ak! hvordan vil det nu gaae til
Paa Danmarks sorte Hede!

Den bruser huult nu over Søe,
Den Lyd af Regnars Kvide,
Og derom taler Øe med Øe,
Hvad Bretlands Orme bide;
Og Ella faaer af Regnars Børn
Vel Ormen dyrt betalt med Ørn,
Men Ormen har sit Bytte.

Da saae det ud i Dannemark,
Som det saae ud i Norge.
Enhver var stor, som han var stark,
Og som han aatte Borge;
Paa Hav og Land og Stoel og Stavn
Af Vikinger med Kongenavn
Det mylrede som Orme.

O! havde Løven himmelblaa,
Mit Danmark! da ei været,
Da havde Ormens Unger smaa
Dit Hierte brat fortæret;
Du havde til din Svanesang
Kun havt det Bragemaal, der klang
Saa huult i Regnars Kvide.*)

Der er saa bredt et Land bag Rhin
Alt under Vesterlide,
Der sad en Drot saa lavr og fiin
Alt paa de samme Tide;

*) Man komme ihu, at Higesom Versene ved Stærkodders Fald er de sidste, Saxo anfører, saaledes er Regnars Kvide det sidste Kvad fra Hedenold, han nævner, og at Omkvædet at dømmes, har som Man kan tænke, den danske Vise været langt vemodigere end den islandske, Tiden ene har løvnet os.